Fa 735 dies que no veig la meva filla

El testimoni d'una mare que ho va deixar tot, fins i tot la seva filla, per venir a Barcelona

[inicicentrareport]La vaig tenir amb 14 anys. Va ser un embaràs inesperat. Ho vaig assimilar de la millor manera possible. Tot i que la gent em criticava perquè era molt jove, no vaig deixar que els comentaris m'afectessin.

Amb el pare de la criatura ens vam separar **quan la nena tenia dos anys**. Ell va marxar a buscar un futur millor als Estats Units, i una mica més tard vaig marxar jo també cap a Barcelona.

Vaig decidir fer-ho perquè al meu país d'origen no hi ha massa oportunitats de feina, hi ha molta pobresa i delinqüència. Vas amb por per tot arreu perquè si t'assalten potser no ho expliques.

Jo volia emigrar a Barcelona per ajudar a la meva filla i als meus pares perquè visquessin millor allà. Marxar va ser molt dur pel sol fet de pensar que deixaria la meva filla tan petita i que em separaria dels meus. Tot i això em vaig aferrar a una idea positiva: la de buscar-li un futur més pròsper.

Em vaig sentir molt malament, i encara avui m'hi sento, per haver-la deixat. No sé si quan ella sigui gran m'ho retraurà. A moltes amigues meves els ha passat, i ser rebutjada per la teva filla sempre fa por.

Al principi va ser molt dur: feia dos mesos que havia arribat a Barcelona i no trobava feina. Vaig estar a punt d'acceptar una feina per desesperació (em pagaven només 400 euros per treballar tot el dia!). Per sort, en vaig trobar una altra fent tasques d'acompanyament i cures a una anciana.

Som moltes les dones del meu país i d'altres que estem en la mateixa situació. **Ho deixem tot, fins i tot les nostres filles,** per venir a cuidar àvies i ser un suport per a la nostra família que s'ha quedat al nostre país d'origen.

Sé que la meva filla està bé amb els meus pares i que la cuiden el millor que poden. **La veig per videotrucada quan puc.** També estic estudiant també un mòdul que em permetrà fer comptabilitat, que és el que de debò vull.

Quan no estic a casa l'àvia, visc amb la cosina del meu pare i els seus dos fills. El lloc on vivim és un lloc molt petit i en un espai molt reduït vivim plegats. Al barri de vegades ens hi sentim insegures, se senten força baralles, potser per temes d'alcohol o drogues. La majoria ens coneixen i no ens fan res, però sempre tenim aquesta por.

Quan vaig arribar aquí pensava que se'm faria més feixuc estar a un país que no era el meu, però en canvi m'he sentit molt bé, perquè veig que hi ha moltes més oportunitats per treballar, encara que de vegades et toqui treballar amb persones que són complicades.

D'aquí a un any, si tot va bé, podré obtenir un permís de residència. **Quan arribi el dia, espero poder viatjar i poder veure la meva filla i abraçar-la**. M'ho imagino com un moment molt feliç, de debò. N'estic segura que gaudiré de cada instant al seu costat.

Mentrestant, em toca esperar **365 dies** més.

El testimoni en primera persona de l'Elma Ruiz Paz, recollit per la periodista Alba Carreres
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
.amp_fitxaautor_2 {
 background: #ffffff;
 color: #b44f52;
 border: 1px solid #b44f52;
 border-radius: 10px;
 margin-top: 2rem;
```



```
 padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
 color: #b44f52;
}
```

[ficentrareport]